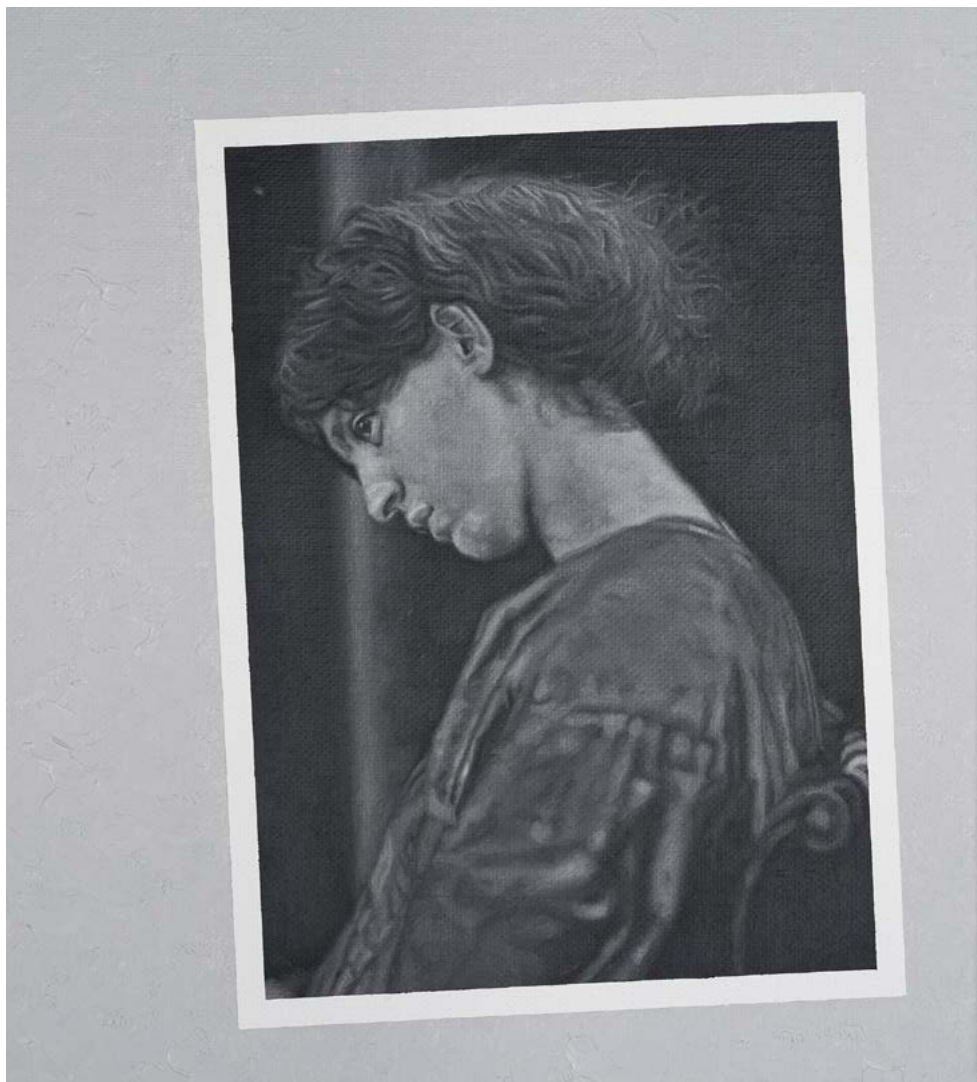

35 KONST AKTUELLT DALSLAND

AKTUELLA UTSTÄLLNINGAR OCH PROJEKT PÅ DALSLANDS KONSTMUSEUM 29/7–17/9 2017

PORTRÄTT ÖVER DET FÖRFLUTNA

»Mirroring«

– Vissa saker vill jag inte ta beslut om varje dag, det gör det lättare att få saker gjort, säger Tomas Lundgren, och fram skymtar en strängt metodisk konstnär.

Varje tidig morgon i ateljén börjar på samma sätt. Först blandar han till den gråskala han alltid använder. Det är sju olika nyanser. Sen går han på motivet, vars konturer han tidigare tecknat upp på duken. Redan i förväg har han bestämt vilket avsnitt av målningen han ska göra just denna dag. Målningen är indelad i dags-etapper och successivt, dag för dag, växer bilden fram.

Tomas Lundgren har satt upp tydliga ramar för sitt måleri. Han använder inga andra färger än titanvitt och elfbenssvart, har alltid samma kvalitet på duken och samma sorts penslar.

– Jag ändrar aldrig efteråt. Jag har dagen på mig för varje avsnitt, det är då oljan är våt och går att korrigera. Därför kan man se dissonanser mellan olika delar, så vill jag ha det. Det är som att lägga ett stort pussel. När hela ytan är täckt, då är det klart, berättar Tomas Lundgren, och tillägger att om målningen är bra då sparar han den, annars inte.

Jag träffar honom i ateljén på Konst-epidemin i Göteborg. Han delar den med en tidigare kurskamrat på Valand, Fredrik Akum. Här är vitt, ljust och välstädat. På väggen rakt fram hänger två större vita, omålade dukar. Längre bort den serie av 20 mindre målningar som han nu visar på Dalslands konstmuseum.

Detta är första gången serien visas och den går under arbetsnamnet »Seeker«. Titeln syftar på hans eget sökande och kan ses som en lång associationskedja, där den ena bilden leder till den andra, berättar Tomas Lundgren.

I serien kan man hitta referenser till fotografier han tidigare målat av. Som bilderna av de skadade soldater som kommit hem från första världskriget, till exempel. Och sjukdomsbilder, deformerade människor.

»Seekers

Porträttet av Walter Benjamin, en tysk filosof som intresserar honom, har han gjort efter en passbild. Jane Morris, pre-raphaeliternas sällsamt vackra modell, är också avbildad. Det vilar en tung melankoli över den på sina ställen rätt obehagliga bildserien. En distanserad, iakttagande sorg över tider som varit, platser och människor som existerat, minnesbilder som sakta fragmentiseras och tonar bort.

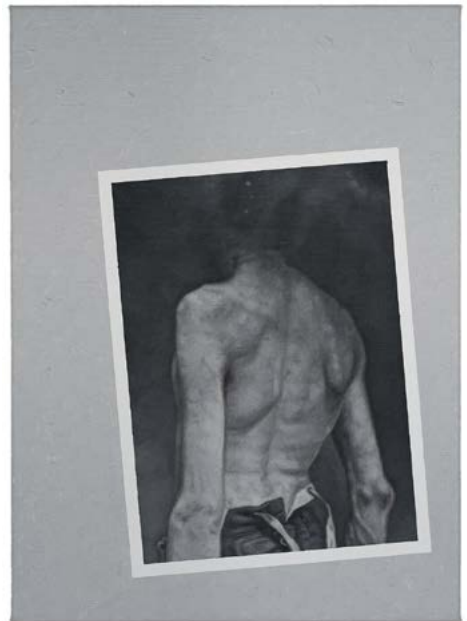
Tomas Lundgren är född 1985 och upp- vuxen i Uddevalla. 2013 avslutade han sina studier på Valands konsthögskola i Göteborg och har därefter gått en svindlande snabb karriär till mötes. Han fick Fredrik Roos stora stipendium 2014 och Beckers Konstnärsstipendium 2016. Han är representerad på både Moderna museet och Göteborgs konstmuseum och har haft flera hyllade soloutställningar.

Redan i sin examensutställning hade han hittat sitt språk, gråskalan och de säregna porträtten, avbildningar av glömda arkiv- foton han grävt fram och fascinerats av. Det är människor ur brotts- och sjukhusarkiv,

bilder från Schäferexpeditionen i Tibet (Ernst Schäfer var en tysk zoolog och sturmbahnführer i SS) och fotografier tagna av Rasbiologiska institutet. Det är också bilder på konst, konstnärer, författare och konstnärers modeller. Det finns ingen egentlig systematik i hans bildresearch och vad han fastnar för, mer än att fotografierna är från slutet av 1800-talet fram till det tidiga 1900-talet. Fotografier som intresserar honom visuellt och som, på grund av sin ålder, ger den distans i måleriet som han eftersträvar.

– Jag har alltid varit intresserad av historia och läser mycket. Karin Johannissons böcker har betytt mycket för mig. Genom enskilda människor speglar hon historien. Lite på samma sätt arbetar jag, säger Tomas Lundgren. Återskapandet i sig är en nyckel, säger han. Och minnet.

– Jag är intresserad av hur minnet fungerar. I varje återblick finns en förskjutning. Något ofullständigt och bortvänt. Det vill jag belysa.

»Seekers

Utställningen visas i Övre utställningshallen till och med 17 september.

RUMMET DEFINIERAR VERKET

»Åskmoln i press, inför torkning och långvarig magasinering»

Malin Bogholt är skulptör och ser rummet som sitt vita papper. Dess arkitektur, väggar och tak sätter begränsningar och ger samtidigt utmaningar. Därför är det viktigt för henne att i förväg studera rummet där hennes verk ska placeras.

På Dalslands konstmuseum är det i den nedre utställningshallen som gäller.

– Jag är ju granne med de här allmogeföremålen; det målade skåpet, dörrvreden, katten... De tycker jag om och har haft med mig i bakhuvudet när jag jobbat, säger Malin Bogholt, men vill egentligen inte berätta mer detaljerat vad hon har i tanken, när vi talas vid en dryg månad innan vernissaget.

– Tidigare har ofta ett verk självt fått breda ut sig och ta plats i rummet. Den här gången kommer det vara flera verk/flera delar som tillsammans blir en helhet som berättar, eller kanske mer funderar, förfäras och förundras över sin samtid.

Ett konstverks tillblivelse är, för Malin Bogholt, en omvandlingsakt.

– Jag tänker att man är som en tratt där allt hålls i – det man ser, hör, känner och upplever – och sedan kommer något ut av det. Då blir det som ett tillägg till platsen, även om det inte handlar om platsen.

Materialvalet är avgörande för uttrycket. Malin Bogholt har arbetat mycket med trä. Byggt stora grenkonstruktioner som intagit rummet likt osymmetriska jättespindlar. Konstruktioner som utmanar lagar om balans och obalans och där osynliga trådar från taket spelar en viktig roll. Kommer grenarna i svajning börjar de röra på sig, ett ljud uppstår

och betraktaren förundras över hur dessa tentakler kan bäras upp så fritt och svävande i rummet? På liknande tema skapade hon 2008 en uppmärksam utsmäckning, en hög och omfamnande skulptur, »Kontakt«, till Lindbergs skola utanför Varberg. Tillverkad av flera hundraåriga gamla ekar som växt i närheten.

Malin Bogholt ser på sina skulpturer som en kropp. De är någon, de berättar något om sig själva. Materialet visar vägen. Nyss ställde hon ut i Hammarkullens konsthall och visade bland annat en rörlig skulptur uppbyggd av svävande disksvampar och köksdukar med namnet »Efter lång och trogen tjänst«.

Hon arbetar ofta med färdiga föremål i sina skulpturer. Gillar gamla verktyg, möbler och hushållsföremål. Ett tidigt verk var en svävande rumsinstallation av färgglada plastsålar, kannor och hinkar, länkade till varandra med en illusorisk vattenstråle.

– Alla material säger ju något, har en viss ton. Liksom föremålen i sig säger olika saker om sig själva. Textil kan ge – om jag är ute efter det – fluffig volym. I andra fall vill jag ha något blankt eller hårt. Vad jag väljer för material, handlar också mycket om vad jag har tillgång till. När vi flyttade till Hammarkullen tog vi ner en hel del sly och då började jag tälja. Det var då jag upptäckte jag träet.

»Vandring mot okänt mål«

Att Malin Bogholt kommer från skogrika Småland har alltså inget att göra med hennes kärlek till trä. Tvärt om egentligen, hon tänkte sig ursprungligen en konstnärlig bana inom textil. Gick därför på Lunneveds folkhögskola, men insåg snart att det var måleri hon ville syssla med. Fortsatte på Hovedskous målarskola (idag Göteborgs konstskola) och därefter till Valands konsthögskola. Hon gick på målerifacket men började redan på Valand arbeta tredimensionellt.

– Måleri handlar mycket om färg och komposition, det har jag i ryggen. Skulptur har mer koppling till materialet, och det är det

jag tycker om. Jag ser det som om jag »tecknar« tredimensionellt i rummet.

Det är knappt 20 år sedan Malin Bogholt gick ut Valand. Hon fick Sten A Olssons kulturstipendium direkt och hade högt tempo i många år med studieresor utomlands och många utställningar. Bildade dessutom familj och fick två barn.

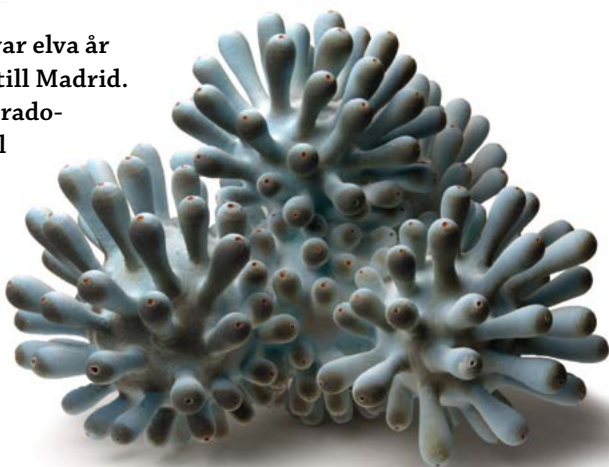
Nu arbetar hon halvtid som huvudlärare i måleri på Domens konstskola i Göteborg. Resten av tiden lägger hon i den egna ateljén. Närmast väntar en invigning i september av ett stort offentligt verk hon gjort för den ombyggda Gummifabriken i Värnamo som nu blir campusbyggnad med bio, bibliotek, utställningsplats, auditorium, med mera.

– Det verket har jag levt med sedan 2012 då jag fick uppdraget. Så det blir en stor händelse, säger Malin Bogholt.

Utställningen visas i Nedre utställningshallen och pågår till och med 17 september.

EN VÄRLD UNDER VATTNET

När keramikern Eva Zethraeus var elva år flyttade hon med sina föräldrar till Madrid. Hennes skola låg precis bakom Prado-museet och med gångavstånd till två andra stora konstmuseer; Thyssen-Bornemisza och Reina Sofia. Detta blev avgörande för hennes val att bli konstnär.

– Nästan varje dag besökte jag de här museerna. Jag växte upp med världsberömd konst tätt inpå. Det betydde oerhört mycket för mig, berättar Eva Zethraeus, som flyttade hem till Sverige igen, direkt efter att hon avslutat gymnasiet.

Hon sökte till bild- och formlinjen på Lunnevads folkhögskola och fortsatte där-efter till Göteborg och Hovedskous målarskola. En kvällskurs i keramik ändrade planerna på att bli målare och 1998 tog hon sin masterexamen i keramikkonst vid HDK, Högskolan för Design och Konsthantverk, i Göteborg.

Nu har hon sin ateljé på bottenplanet i en av de gamla sjukhuslängorna på Konst-epidemin i Göteborg, ett stort rum med genomgående ljus. I ett angränsande utrymme står den stora brännugnen och runt om i ateljén objekt i olika stadier av

tillblivelse. Några just drejade, andra brända en första gång, ytterligare andra helt färdiga med matt turkosskimrande glasyr och glänsande blanka platinatoppar.

Alla objekt är delar av samma formfamilj, den som blivit ett karaktäristiskt uttryck för Eva Zethraeus och som ger associationer till en undervattensvärld av koraller, urdjur och repetitiv växtlighet.

– Från början hade jag tänkt arbeta med bruksföremål. Mitt exjobb på HDK handlade om tekannor och jag undersökte hur man på olika sätt kunde förändra kannans funktion. Då kom jag in i en arbetsprocess som ledde fram till det sätt jag jobbar på nu.

Ett stipendium till USA förstärkte ett friare sätt att förhålla sig till formen och materialet.

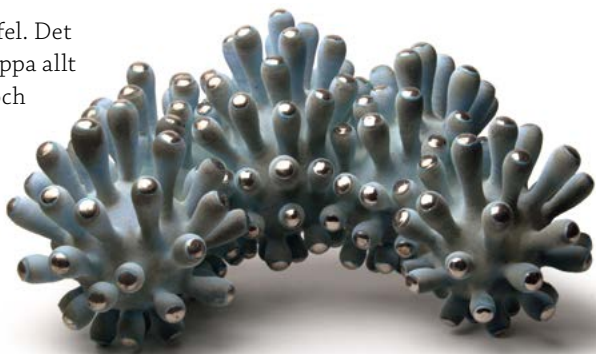
– Där är man inte alls lika bunden i traditionen som vi är här. Där finns inga regler.

Ingen som säger vad som är rätt och fel. Det var en så befriande upplevelse att släppa allt och bara testa, säger Eva Zethraeus och berättar sedan om en ganska tuff tid som mastersstudent på HDK. Professor Torbjørn Kvasbø drev sin första kull på tio MA-studenter mycket hårt.

– Det skulle vara stort, ta plats och gärna vara vedbränt! Vi skulle också skriva ett arbete runt det vi gjort. Ja, vi kände en enorm press på oss, minns hon.

Men i backspeglarna ser hon tiden som mycket lärorik och kraven skapade en stenhård arbetsdisciplin som bara fortsatt i den egna ateljén.

Eva Zethraeus drejar upp alla former i vit porslinslera, även de små knopparna. En efter en sätts de sedan på huvudformen. Hela tiden måste leran hållas fuktig för att den ska kunna formas och omformas. I ateljén står halvfärdiga former inlindade i plast så att de inte ska torka. Och på brickor ligger

knopparna i rader i väntan på att förenas med »kroppen«.

– Som student jobbade jag med ett tema jag kallade »camouflage« och det rörde sig mycket kring ytor och glasyrer. Då tittade jag mycket just på koraller och korallrev. De fascinerar mig mycket, jag tycker om den där dubbelheten. Saker som inte är vad de ser ut att vara. Man tror de är växter, men det är ju djur som rör sig. Och så oskyldiga är de inte heller.

Det är den mjuka rörelsen i vattnet som Eva Zethraeus försöker fånga och sedan frysa i bränningen. Mycket kan hända i ugnens mörker. Det värsta är när hela formen spricker och får kasseras. Lättare att fördrå är när glasyren bli annorlunda än tänkt.

– Det är alltid lika spännande att tömma en ugn. Vad har hänt här? Och varför blev det så här?

Under våren har Eva Zethraeus arbetat med att ta fram nya färger och glasyrer. Hon arbetar också med att gå upp i format. Den porslinslera hon använder är för mjuk för det, så nu experimenterar hon med nya lerblandningar som ska kunna bära större former.

– Det är mitt amerikanska galleri som vill att jag ska göra större pjäser. Det är tidskrävande men mycket roligt, säger Eva Zethraeus.

Utställningen visas i Galleriet och pågår till och med 17 september.

MISSA INTE NÄSTA UTSTÄLLNINGSPERIOD 23 SEPTEMBER – 19 NOVEMBER

Övre utställningshallen:

Anna Lidberg

Objekt/installation

Nedre utställningshallen:

Rickard Lindqvist

Mode

Galleriet:

Henrik Persson

Teckningar

Henrik Persson

TRE TOLKAR VERKLIGHETEN

Då var det dags för ännu en vernissage på Dalslands konstmuseum. Tre konstnärer som arbetar mycket olika, både till material och till innehåll. Det som förenar dem är en stark passion och känsla för de material de valt att jobba med. Om man vill kan man dela in dem i olika grader av abstraktion, där Malin Bogholt är den som arbetar mest abstrakt. Eva Zethraeus är i ett gränsland mellan verklighet och fiktion. Medan Tomas Lundgren är den av de tre som förhåller sig närmast ett avbildande av verkligheten. Nu kan man ju fråga sig hur nära verkligheten ett avbildande av verkligheten är. Många av de konstnärer som tidigt arbetade med abstraktioner menade att de i själva verket låg närmare verkligheten än de som rakt av avbildade den. Ytterst landar en sådan diskussion i frågan – Vad är verkligheten? Det är en av de frågor som konstnärer, filosofer och forskare brottats med sedan urminnes tider. Om man som betraktare inte är intresserad av sådant spörsmål, går det oftast alldeles utmärkt att finna andra ingångar in till konsten. Den här utställningen utmanar tanken men tillfredställer samtidigt ögat.

I övrigt har museet beviljats pengar från Västra Götalandsregionen för ett Artist-In Residence. Den 14 augusti kommer den amerikanske konstnären Mark Brest van Kempen till Upperud. Under drygt tre veckor kommer han att vistas här. Museet kommer att arrangera en föreläsning med Mark för allmänheten. Tid och datum meddelas senare. Missa inte det. Han är en väldigt intressant konstnär!

Museichef Jörgen Svensson

ÖPPETTIDER:

onsdag–söndag kl 11–17

Produktion: Dalslands konstmuseum

Texter: Anna-Stina Lindén Ivarsson

Form: Sara Lund, Reform

VI ÄR ETT REGIONALT
**KONST
FÄSTE**
VÄSTRA GÖTALANDSREGIONEN

Bonaparte
MUSEICAFFÉ

**Dalslands
konstmuseum**

Upperud 464 40 Åsensbruk
0530-300 98

www.dalslandskonstmuseum.se

Museet stöds av
Västra Götalandsregionen,
Melleruds kommun
och vänförening.

DALSLANDS
KONSTMUSEUMS
VÄNFÖRENING